



گزارش میدانی «هم میهن» از سفارت ایتالیا و آلمان در تهران
که این روزها دانشجویان ایرانی در انتظار صدور ویزا مقابل شان تجمع می کنند

تعلیق تحصیل، پس از جنگ ۱۲ روزہ

کمیوهای یرسنلی در سفارت آلمان یس از جنگ ۱۲ روزه فرآیند صدور ویزا را محدود کرده است

گذشته تا ۱۲۰ روز هم بود و من فکر می‌کردم ممکن است ۱۲۰ روز به ۹۰ یا ۶۰ روز برسد اما فکر نمی‌کردم در مدت هشت روز نوبت‌دهی متوقف شود. افراد بسیاری نتوانستند در آن هشت روز نوبت سفارت بگیرند و ما باور نمی‌کردیم نوبت‌دهی بسته شود.» آرش می‌گوید دیگر برای ایتالیا اقدام نخواهد کرد: «آنها نمی‌توانند با یک دانشجوی بین‌المللی این‌گونه رفتار کنند. نباید با کسی که می‌خواهد به کشور آنها مهاجرت کند و در آنجا تحصیل کند، این شکل از رفتار را داشته باشند.» آرش ۲۰ میلیون تومان برای آزمون ایتلس و ۲۰ میلیون تومان هم برای کلاس ایتلس هزینه کرده، ۱۰ میلیون تومان هم برای ترجمه مدارک پرداخت کرده و ۴۰۰ یورو برای هزینه ارسال در خواست پذیرش‌های دانشگاه‌های ایتالیا که همه این هزینه‌ها دود شدند و به هوا رفتند.

▼ من عصبانی ام!

سهند هم یکی دیگر از دانشجویانی است که با دست خالی از کنسولگری و سفارت برگشته است. او سال گذشته از دانشگاهی در ایتالیا پذیرش گرفته و پنج ماه منتظر مانده تا به او وقت سفارت بدهند، اما نوبت او نرسید، گفتند وقت‌ها پر شده و نمی‌توانند به آنها وقت سفارت بدهند: «امسال زودتر اقدام کردم، بیستم ماه می (۳۰ اردیبهشت‌ماه) وقت‌دهی سفارت بدون اطلاع‌رسانی قبلی باز شد. در حالی که قبل‌تر اعلام می‌کردند چه روزی قرار است باز شود. باین حال من ۲۲ ماه می (اول خردادماه) وقت گرفتم.» او می‌گوید سال‌های قبل نوبت‌دهی برای سفارت، مدت بیشتری باز بود و سفارت تا پایان دسامبر کار می‌کرد: «دلیل اصلی اعتراض در دادگاه توریس هم همین بود. دختری که شکایت کرده بود، در هشت روز نتوانسته بود وقت بگیرد و سفارت اعلام نکرده بود ظرفیت‌اش محدود است و تنها برای هشت روز امکان وقت‌دهی وجود دارد.» سهند می‌گوید پس از حکم دادگاه تورین، آنها توقع داشتند که سفارت با قدرت بیشتری کار کند و بیشتر و زودتر: «اما نتیجه کاملاً برعکس شده و از بعد دادگاه نتافتن ویزا صادر نشده، بلکه رد شدن‌های بی‌دلیل و منطقی موجه هم اتفاق افتاده است.» روز مقدمه سپتامبر (۲۶ شهریورماه) از سهند می‌خواهند برای تحویل مدارک و بررسی درخواست ویزا به سفارت ایتالیا برود: «من برای ویزای دانشجویی مقطع لیسانس اقدام کرده بودم و همه مدارک را بردم. پس از دو هفته هم برای مصاحبه رفتم و

این کشور هستند. پس از جنگ ۱۲ روزه که بسیاری از سفارت‌ها بسته شدند، سفارت ایتالیا بیست‌وسوم تیرماه در سایت خود اعلام کرد: «دفتر کنسولی سفارت ایتالیا در ۱۳ جولای ۲۰۲۵ برای از سرگیری تدریجی خدمات کنسولی و ویزا، بازگشایی شد. با کاربرانی که قرار ملاقات‌هایشان در طول دوره تعطیلی لغو شده و هنوز با آنها تماس گرفته نشده، توسط دفتر کنسولی یا سفارت‌تریک برای تعیین وقت جدید تماس گرفته خواهد شد.»

حالا روزهای پایانی آبان ماه است و در خیابان های تهران آنهایی که محروم از ویزا مانندند گاهی پلاکاردهای اعتراضی به دست دارند و گاهی هم تنها با فلاسک های چای و قهوه روبهروی کنسولگری های آلمان و ایتالیا می ایستند، به این امید که بالاخره صدای اعتراض شان شنیده شود. بیشتر آنها دانشجویانی هستند که با سودای یک زندگی بهتر عزم سفر کردند اما حالا چنان در بالاکلیفی غوطه ور ماندند که نه پای رفتن برایشان هست، نه نای ماندن. آرش یکی از آنهاست که از یک سال پیش برای مهاجرت تحصیلی به ایتالیا اقدام کرده است. او پس از طی کردن پروسه درخواست پذیرش برای دانشگاه های ایتالیا در نهایت نتوانست فردیروز ماه امسال از چهار دانشگاه برای مقطع لیسانس و یک دانشگاه برای مقطع فوق لیسانس پذیرش بگیرد اما موفق به دریافت ویزا نشد. آرش درباره آنچه تجربه کرده به «هم‌میهن» می گوید: «اواخر اردیبهشت ماه بود که وقتی دهی باز شد و من باتوجه به سال های گذشته که حدود ۱۲۰ روز ویزامتریک فعالیت داشت، قصد داشتم در روز ۳۰ با ۴۰ اقدام به وقت گیری کنم که نوبت تا اواخر تابستان باشد و بتوانم در شهریور ماه بروم. سه میلیون پول دادم و اقدام به جمع آوری مدارک مورد نیاز سفارت کردم.» نوبت دهی برای سفارت ایتالیا تنها هشت روز باز بود: «در روزهایی که نوبت دهی باز بود، من مشغول جمع آوری مدارک لازم بودم و همچنان هم منتظر تایید وینویورسیتالی بودم که بتوانم از ویزامتریک وقت سفارت بگیرم اما در هشت روز فاصله تاریخی رقم خورد و نوبت دهی بدون هیچ شفاف سازی بسته شد.» روز دوم جنگ بود که وینویورسیتالی برای آرش سبز شد: «من آن زمان به کنسولگری، سفارت و ویزامتریک مراجعه کردم اما بدون هیچ جواب مشخصی ما را سر می دواندند و هیچ اطلاعاتی به ما ندادند.» او با دست خالی برمی گردد: «زمان باز برای نوبت دهی در سال های

فشارت ایتالیا را ملزم
بررسی درخواست
نهانه را انجام دهد اما
نه ایتالیا می گویند،
در فرآیند صدور ویزا
بلکه رد شدن های
تاده است. آنها به
این فرآیند را نتیجه
نند. ازسوی دیگر،
ز جنگ ۱۲ روزه با
ویزا روبه رو شده اند.
آن که به تعدادی از
لمتایتک نداده، آنها
بن دلیل هم فرآیند
محدودیت هایی که
ی را به متقاضیانی
ندگی بهتر قصد
مین و آسمان معلق

سازشکایت یک
ت حقوقی مهاجرت
باری، دادگاهی در
ایتالیا در تهران تا ۳۰
تا تمام مراحل لازم
سی درخواست ویزا
در سال تحصیلی
سام کرده اند، انجام
است: «این رویه
دانشجویان ایرانی
ایتالیا نتوانستند
کی و انحصاری
ی اعلام کرده است
وجود دارد، چون
شجویان ایتالیایی
فتار شده است،
نشان می دهد که
ایتالیا مشغول به
بین المللی در

نسیم سلطان بیگی
خبرنگار گروه جامعه

دادگاهی در تورین، وزارت
کرده تا نهم آذرماه مراحل
وزرای متقاضیان ایرانی این
دانشجویان متقاضی ویزای
بعد از صدور این حکم نه‌تنها
اتفاق نیفتاده و ویزایی صادر

بی‌دلیل و منطقی موجهه
«هم‌میهن» می‌گویند عص
لج‌بازی سفارت با خوددش
متقاضیان سفارت آلمان
محدودیت‌های شدیدی برا
سفارت آلمان به آنها اعلا
کارمندانش پس از جنگ و
نتوانستند سر کار برگردن

صدور ویزا با محدودیت روبه
در نهایت فشارهای روانی و
وارد می‌کند که در جست
عزیمت داشتند و حالا جا
ماندند.

هفتم نوامبر (۱۶ آبان)
دانشجوی ایرانی و انجمن
به دلیل تبعیض آمیز خوانند
توسین به وزارت خارجه و س
نوامبر (نهم آذرماه) فرص
از جمله تهیه وقت ملاقات
را برای صدها دانشجو
جاری در دانشگاه‌های این
دهند. در بخشی از متن
ماهیتاً تبعیض آمیز است

پیش‌ثبت‌نام‌شده در دانش به‌دلیل محدودیت‌های درخواست خود را ثبت کند که در رویه فعلی نشانه‌هایی با دانشجویان ایرانی نیست یا سایر ملیت‌ها به‌طور آمار منتشرشده در سایت بیش از ۱۳ هزار دانشجوی تحصیل و بزرگترین جمعیت

کدام داستان، آب ایران را نجات می‌دهد؟

حمید پشتوان

در جهانی که بیش از نیمی از جمعیت آن دست کم یک‌هفته در سال، کمبود شدید آب را تجربه می‌کند، ایران یکی از نقاط بحرانی نقشه آب جهان است. میانگین بارش سیلان‌ه‌زیر ۲۵۰ میلی‌متر، برداشت بیش از ۹۰ درصد منابع آب تجدیدپذیر، خشک‌شدن دریاچه ارومیه، بحران کم‌آبی در شهرها و شکل‌گیری اعتراضات اجتماعی، همه نشان می‌دهند که کم‌آبی‌ای دیگر تنها یک مسئله فنی یا اقلیمی نیست. همین بحران‌های ملموس از طریق روایت‌های متفاوتی معنا می‌شوند که هرکدام جامعه و سیاست را به جهت‌های کاملاً متفاوت می‌کشانند. هر بحران بزرگی با روایت‌های معنایی پیدا می‌کند که مشخص می‌کنند مشکل چیست، مقصر کیست، قربانی کیست و راه حل کدام است. این روایت‌ها احساسات را برمی‌انگیزند، سیاست‌ها را توجیه یا رد می‌کنند، منابع را تخصیص می‌دهند و حتی تعیین می‌کنند که کدام صدا شنیده شود و کدام صدا خاموش بماند. در موضوع آب، روایت غالب می‌تواند یک کشور را به‌سوی اصلاحات واقعی بربرد یا آن را در چرخه انکار و پروژه‌های پرهزینه گرفتار کند. به‌همین دلیل پیش از هر بحث فنی یا اقلیمی باید پرسیم: چه روایت‌هایی در ایران درباره کم‌آبی می‌نوشته می‌شود و کدام‌یک غالب شده و این روایت‌ها به‌درازم خواهد زد؟ در بررسی اجملی گفتمان بحران آب در ایران می‌توان روایت‌های زیر را بازشناخت:

۱- روایت ناتوانی مدیریت و ضعف‌های نهادی: این روایت، ریشه اصلی بحران را به تشکیلات مدیریت به نسبت می‌دهد. این دیدگاه بر عدم‌شفافیت، نبود برنامه‌ریزی یکپارچه و پراستخاره‌های ناکافی برای مدیریت پایدار تأکید دارد. این چارچوب، ناکامی‌ها را به دلیل کمبود آب در طبیعت، بلکه به دلیل چگونگی مدیریت انسان است. ضعیف‌ویکردها، ساختارهای نهادی نامناسب و توجه‌کردن به واقعیت‌ها، به سیاست‌گذاری‌های نامتوازن و بی‌ثمر منجر شده است. این روایت انگشت اتهام را به سمت ساختارهای دولتی مدیریت می‌داند و درود بر بخشی‌نگری و عدم هماهنگی میان وزارتخانه‌ها و نهادهای مختلف دولتی تأکید می‌کند.

۲- **روایت اقلیمی:** این روایت، علت بحران آب را عمدتاً به تغییر اقلیم، خشکسالی‌های بلندمدت و کمبود باران نسبت می‌دهد. اگرچه تغییر اقلیم یک واقعیت جهانی است، اما تکیه بیش از حد به این روایت می‌تواند به ابزاری برای سلب مسئولیت از متولیان امور برای اتخاذ تدابیر مؤثرتر تبدیل شود تا مداخلات را از فشار پاسخگویی نجات دهد. تمرکز بر این دیدگاه، غالباً رابطه پیچیده بحران آب را با الگو توسعه اقتصادی نادیده می‌گیرد.

۳- **روایت انکار و مسئولیت گریزی:** این روایت شامل گفتمان‌های طفره‌آمیز و انکار بحران است. این دیدگاه که می‌تواند ریشه در سوگیری‌های سیاسی و اقتصادی داشته باشد، سعی در کمرنگ جلوه دادن وخامت شرایط یا انتساب کامل آن به عوامل کنترل ناپذیر دارد. هدف اصلی این روایت، به تعویق انداختن اقدامات اساسی یا گریز از اتهامات تاریخی و تآکراتی است. این روایت، با انکار ابعاد اجتماعی و اجتماعی، مانع شکل‌گیری اجماع ملی برای اصلاحات اساسی می‌شود.

۴- **روایت فراوانی موهوم:** ایران از نظر جغرافیایی کشوری کم‌اب است. با این حال به‌باور این روایت، آب در نهایت «وجود دارد» و می‌توان با راهکارهای فنی برهزنی و پرخطر مانند ساخت سدهای بیشتر، انتقال آب بین حوضه‌ای در مقیاس بزرگ، یا برداشت عمیق و بی‌رویه از سفره‌های زیرزمینی، محدودیت‌های طبیعی را نادیده گرفت. این تلتلی (از ماحضودیت) منبای، انگیزه‌ای برای استفاده ناکارآمد، به‌ویژه در بخش کشاورزی و شهری فراهم می‌آورد.

۵- روایت توسعه ناپایدار: این روایت، بحران آب را پیامد مستقیم تخریب محیط زیست می‌داند. مطالعات نشان می‌دهند که تخریب اکوسیستم‌های می‌تواند مستقیماً بر محیط زیست و چرخه آب و افزایش مدت زمان فصل خشک اثر بگذارد. این روایت نشان می‌دهد که سیاست‌های که منافع کوتاه مدت بازار و بخش های قدرتمند اقتصادی (مانند کشاورزی بر مصرف) را بر خدمات حیاتی اکوسیستم ترجیح می‌دهند، به آسیب‌های جبران ناپذیر برای منابع آب منجر شده است. این روایت‌ها در رسانه‌ها و شبکه‌های اجتماعی با یکدیگر رقابت می‌کنند. روایت اقلیمی، سوءمدیریت را بنیست زده پنهان می‌کند، روایت فراوانی، با وعده پروژه‌های بزرگ و شیرین سازی آب دریا، واقعیت کم‌آبی را به حاشیه می‌راند، روایت انکار، اصلاحات لازم را به تعویق می‌اندازد و... هر روایتی که بر این میدان تسلط یابد، کنش‌ها، نقشه‌ها سیاست‌ها را برای آینده تعیین می‌کند. نسل‌های آینده را رقم خواهد زد.

در نهایت بحران آب در ایران یک معادله فیزیکی ساده نیست که بتوان آن را صرفاً با ساخت سد یا حفر چاه‌های بیشتر و عمیق‌تر حل کرد. این بحران، یک معمای پیچیده حکمرانی است که توسط روایت‌ها شکل گرفته است. تازمانی که «روایت انکار» و «فراوانی موهوم» بر سمت‌گیری‌ها سایه افکنده باشد، تلاش برای حل مسئله، همواره به‌جای اصلاح حکمرانی، بر پروژه‌های تأمین بره‌زنده و غالباً ناموفق متمرکز خواهد بود.